MINOVICI

MALADII MINTALE SIMULATE

CÂTE-VA CONSIDERAŢIUNI MEDICO-LEGALE

ASUPRA

MALADIILOR MINTALE

SIMULATE

CU O OBSERVAŢIE ŞI DOUĔ FOTOGRAFII

DE

D-rul M. MINOVICI

MEDIC-LEGIST

ESTRAS DIN REVISTA „ROMANIA MEDICALĂ“

BUCURESCI
LITO-TIPOGRAFIA CAROL GÖBL
16, STRADA DOAMNEI, 16
1894

CÂTE-VA CONSIDERAŢIUNĬ MEDICO-LEGALE ASUPRA MALADIILOR MINTALE SIMULATE

cu o observaţie şi douĕ fotografiĭ.

DE

Doctorul M. MINOVICĬ.

MEDIC-LEGIST

Omeniĭ renumiţĭ în societate aŭ sciut să-şĭ impue datoriĭ şi legĭ pentru a-şĭ înlesni viaţa comună şi pentru a se apăra în contra aglomeraţiunilor vecine carĭ ar tinde la distrugerea lor. Aceste legĭ, aceste datoriĭ, nu sunt însă tot-d'a-una cunoscute şi practicate de întréga masă a poporuluĭ şi pentru acésta nu trebue să fim surprinşĭ, constatând tendinţa reveniref multora la o stare primitivă, tendinţă care se desvoltă în mijlocul chiar al naţiunilor celor maĭ civilisate producênd ast-fel numĕrul revoltaţilor în contra legilor sociale.

Eĭ nu revin în starea barbară de cât dând curs liber pasiunilor lor, sciind însă să profite de progresele civilisaţiuneĭ care îĭ înconjóră pentru a-şĭ perfecţiona instrumentele lor de rĕĭ-făcĕtorĭ contra ataculuĭ saŭ a apĕrăriĭ.

Mulţĭ ḑic că dacă eĭ, ca ultimă apĕrare pentru viaţa lor ameninţată de justiţia-omenéscă, merg până a simula nebunia, acésta o fac fiind-că alienaţia mintală este atât de stranie în manifestaţiile eĭ şi atât de puţin cunoscută chiar de majoritatea medicilor, că ar avea maĭ multe şanse de a fi consideraţĭ ca neresponsabilĭ de cât a fi descoperiţĭ ca simulatorĭ,

Aceĭ ce sunt însărcinaţĭ însă de a-ĭ apĕra nu invócă aceste ca motive. ci eĭ bazéză apĕrarea lor pe o idee maĭ înaltă şi în general maĭ rĕspândită: Omul, ḑic eĭ, nu póte să crédă ca semenul sĕŭ ar puté să întrécă în sălbăticiĭ fiarele cele maĭ sălbatice şi să se bucure în acelaş timp de întregimea facultăţilor sale mintale.

Oraţiŭ a exprimat destul de bine acest sentiment în una din satirele sale, unde ḑice:

Qui species alias veris, sceleris que tumultu, permixtas capiet, commotus habibitur, atque stultiţiane erret, nihilum distabit, an-ira.

*

«Acela care se lasă să fie tîrît departe de adevĕr prin ideile crimeĭ nu este în simţirile sale, şi trebue considerat ca om nebun, fie că se înşélă, fie că se află într'un moment de supĕrare.»

Medicul care este în acelaş timp physiologist şi psyhologist va sci de sigur să facă deosebirea necesară între adevĕratul criminal, care se bucură de tótă întregimea facultăţilor şi acela pe care o impulsiune patologică l'a condus departe de adevĕr prin ideile crimeĭ.

Aceĭ ce simuléză nebunia sunt aceĭ carĭ vor să se sustragă de la datoriele ce le impun legile, saŭ de la pedepsele ce se pot pronunţa în contra lor. Felul nebunieĭ simulată este aprópe tot-d'a-una în raport cu scopul ce voesce să-l ajungă simulatorul.

Acel ce va voi să fie dispensat de serviciul militar, va alege imbecilitatea idioţia saŭ o nebunie dulce tristă, fiind-că nu voesce de a fi închis într'o casă de nebunĭ. Hoţul va simula mania de a fura (Kleptomania).

Inculpatul pentru atentat la pudóre se va trece drept un epileptic. Criminalul care ar fi atentat la viaţa cuĭ-va va simula nebunia furiósă saŭ delirul de persecuţie saŭ nebunia impulsivă. Acestuia din urmă nu-ĭ este frică de a fi secuestrat într'un azil de unde póte să fugă, pentru el este vorba de a scăpa de munca silnică pe viaţă. Alţiĭ simuléză stupórea saŭ se vor forţa să imiteze bolnaviĭ ce aŭ putut să observe maĭ înainte şi în acest caz va îngreuna mult sarcina expertuluĭ, care caută să descopere simulaţia.

Examenul uneĭ persóne care simuléză vre-o maladie mintală necesită maĭ întâiŭ cunoscinţe perfecte de tóte formele alienaţieĭ mintale, dar maĭ cere o metodă care să permită de a nu uita nicĭ un factor al problemeĭ şi de a conchide cu certitudine ca numerósele fapte culese din o ast-fel de observaţiune methodică să facă să eclateze în ochiĭ tuturor magistraţilor saŭ juraţilor.

Un individ bănuit de a simula nebunia trebue să fie examinat nu numaĭ în starea sa presentă, ci şi în trecutul sĕŭ. Trebue să ni se dea compt de urmele hereditare ce póte să aibă, de maladiele trecute, de valórea inteligenţeĭ sale anterióre, de educaţiunea şi de instrucţiunea ce a primit. Dacă expertul procede la acest studiŭ şi la anchetele diverse carĭ trebue să-l complecteze, fără călĕuză, riscă mult de a nu puté, dacă parvine să-şĭ formeze o convingere, să o împărtăşéscă şi acelora carĭ aŭ făcut apel la sciinţă.

Nu putem face aci un studiŭ complect asupra maladiilor mintale simulate, nicĭ da pe larg modul cum trebue condusă o expertiză, acéstă expertiză cere expertuluĭ cunoscinţe solide asupra maladielor mintale şi regret că studiul maladiilor mintale în facultăţile nóstre de medicină nicĭ nu se învaţă. Am arĕtat cu altă ocasiune acéstă lipsă atât de simţită şi dezastrósă pentru interesele societăţeĭ întregĭ.

Casurĭ de maladiĭ mintale simulate trebue să fie numeróse prin provinciĭ însă graţie lipseĭ complecte a învĕţămîntuluĭ bólelor mintale, aceste casurĭ nu sunt nicĭ odată descoperite, dar ce este maĭ grav, este că din causa aceşteĭ lacune se trămite în ocne ómenĭ al căror loc ar fi într'un asil de alienaţĭ. Cu ocaziunea unor vizite ce am făcut prin penitenciare am constatat că nu este penitenciar în care să nu se găséscă 2—3 alienaţĭ carĭ sunt supuşĭ de obşte la tóte rigorile munceĭ silnice.

In calitate de Director onorific al serviciuluĭ anthropometru, am găsit maĭ mulţĭ alienaţĭ condamnaţĭ de câte 15—20 orĭ pentru diferite delicte şi chiar crime, fără ca eĭ să fi fost vre-o dată obiectul unuĭ esamen din partea domnilor medicĭ aĭ penitenciarelor.

Am propus domnuluĭ Ministru al Justiţieĭ înfiinţarea uneĭ comisiunĭ medicale permanentă pentru vizitarea penitenciarelor şi introducerea organizărĭ din Belgia unde orĭ-ce prevenit maĭ înainte de a fi dus înaintea judecătoruluĭ de instrucţie este supus unuĭ esamen medical. Dar odată cu aceste organizărĭ ne-ar trebui şi medicĭ cu cunoscinţe necesare.

Maĭ înainte de a descri observaţia nóstră de nebunie simulată ţin a da pe scurt punctele principale cerute de un examen medico-legal, cu ocasia examinăreĭ unuĭ alienat saŭ simulator. Aceste puncte sunt:

1. Hereditatea.
2. Antecedéntele pathologice şi psichice.
3. Interesul care l'a împins la crimă saŭ la simulaţie.
4. Epoca debutuluĭ bóleĭ.
5. Starea fisică exterióră.
6. Turburările organice.
7. Starea intelectuală şi morală.
8. Scrisorĭ şi desenurĭ.
9. Examenul indirect.

Expertul va trebui să aibă conduita următóre:

1. Să nu ţie compt de părerile emise împrejurul luĭ de aceĭ ce aŭ fost în raport cu subiectul şi carĭ ar fi interesaţĭ maĭ mult saŭ maĭ puţin ca conclusiunile sale să fie în cutare saŭ cutare fel, ci resultatele observaţiunilor sale trebue să fie numaĭ sciinţifice.

El nu va trebui să recurgă de cât la experienţa sa asupra maladiilor mintale şi la observaţiunea metodică după cum am arătat maĭ sus.

2. Să nu se crédă autorisat de a întrebuinţa óre-care metode ce din nenorocire se găsesc trecute în câte-va tratate de medicina legală chiar recente pentru a descoperi simulaţia şi pe carĭ metode atât umanitatea cât şi respectul libertăţeĭ apĕrăreĭ le condamnă. Ast-fel sunt cauterisările transcurente, electrisările, eterisarea, beţia provocată şi manoperile hypnotismuluĭ. In fine, va evita de a întinde curse ca acele ce indica Max Simon şi acésta pentru respectul către sine însuşĭ şi pentru frica de a

trage conclusiunĭ sigure în aparenţă, şi care printr'o coincidenţă nenorocită ar fi putut să se întâmple atuncĭ chiar când nu ar fi simulaţie.

Expertul căruia îĭ incumbă marea responsabilitate de a afirma dacă un inculpat este atins de alienaţie saŭ dacă simuléză, nu póte fi asimilat expertuluĭ ordinar chemat să spună dacă faptul comis a fost sub influenţa alienaţieĭ saŭ nu. El trebue să declare nu numaĭ dacă starea mintală actuală este reală saŭ simulată, dar cu tótă simu'aţia probată trebue să cerceteze faptele anterióre, să caute ce turburărĭ aŭ existat în viaţa prevenituluĭ, să se informeze de tóte împrejurările privitóre la faptul ce i se impută pentru a deduce starea mintală anterióră, care nu este cu tóte acestea normală prin faptul că acusatul ar fi simulat în temniţă un fel de nebunie óre-care.

Epilepticiĭ aŭ tendinţă în óre-carĭ împrejurărĭ de a simula accese de epilepsiĭ. Desechilibratul, nebunul moral póte fórte bine simula nebunia, şi cu tóte acestea se întâmplă ca cu tótă descoperirea înşelăciuneĭ lor nu trebue să fie declaraţĭ cu totul responsabilĭ de faptele pentru care eĭ caută să scape.

Dacă expertul, o repet, nu trebue în orĭ-care altă înprejurare să baseze conclusiunile sale de cât pe constatările sale personale independente de opinia sa particulară, resultând din totalitatea procesuluĭ (deposiţiĭ de martorĭ, dosar judiciar, etc.), din causa împrejurărilor ce pot face ca simulatorul uneĭ fel de nebuniĭ póte să fie atins de nebunie morală saŭ să fi arătat óre-carĭ turburărĭ mintale anterióre maĭ mult saŭ maĭ puţin transitoriĭ, el va trebui să reunéscă tóte datele ce va putea aduna pentru a deduce nu numaĭ starea mintală actuală, dar chiar acea ce exista în momentul actuluĭ criminal, şi dacă cu tóte acestea în acéstă grea şi delicată însărcinare nu parvine a-şĭ forma o convingere saŭ a o demonstra într'un mod sciinţific, nu va trebui să esiteze un singur moment şi să recurgă la concursul unuĭ alt confrate care adesea îĭ va aduce prin autoritatea şi notorietatea sa sciinţifică un sprijin moral, care va linişti consciinţa sa turburată prin marea responsabilitate ce-l apasă.

LINA STEFAN

Inainte de simulaţie

In timpul simulaţieĭ.

Raport Medico-legal.

Sub-semnatul, dr. în medicină, medic legist pe lângă Tribunalul Ilfov, numit ca expert din Oficiŭ prin jurnalul Curţeĭ de Apel din Bucurescĭ cu No. 9.483 din 17 Decembre 1893, de a examina pe prevenita Lina Ştefan, care se aflä deţinută în penitenciarul Văcăreştĭ şi a constata starea eĭ mintală; după ce am visitat în maĭ multe rîndurĭ pe prevenită în penitenciar, am cerut transferarea eĭ în institutul d-luĭ dr Şuţu, unde pentru a o putea cunósce şi urmări în tóte acţiunile eĭ, am supus'o uneĭ observaţiunĭ continue şi prelungite atât prin personalul institutuluĭ cât şi prin mine însu'mĭ, prin desele visite ce-ĭ am făcut; şi după ce am luat cunoscinţă de dosarul acesteĭ afacerĭ, în care se citesc şi antecedentele inculpateĭ, am constatat ce urméză:

I.

Istoricul

Femeia Lina Ştefan în aceştĭ din urmă 4 anĭ a fost de maĭ multe orĭ condamnată pentru furturĭ şi escrocheriĭ. Actualmente ea este condamnată de Trib. Buzĕŭ şi se găsesce în apel la curtea din Bucurescĭ pentru o escrocherie ale căreĭ detaliĭ se pot vedea din următórea deposiţie făcută chiar de inculpată în ḑiua de 20 Aug. 1893 înaintea domnuluĭ Jude Instructor al Trib. Buzĕŭ:

«Sunt venită în Bucurescĭ din tinereţe şi am fost slugă la C. Rîmniceanu din Batiştea, la Niculcea care ţinea han la capul poduluĭ Mogoşoaieĭ şi la Costică Roşu din podul Mogoşoaieĭ. Cu câţĭ-va anĭ înainte de resbelul 1877 m'am măritat cu un simigiŭ din Piaţa Mică, numit Nicolae Vasile. Acesta a murit tot înaintea resbeluluĭ şi de atuncĭ am muncit, am spĕlat cu ḑiua la deosebite case şi spĕlătorese. Am stat vre-o patru anĭ în casele d-luĭ Samurcaş din Strada Icóneĭ. D. Samurcaş însă locuia în strada Ferăstrăuluĭ, şi apoĭ la una Anica spĕlătorésa din Podul de pămînt, la acésta din urmă am stat vre-o 10 anĭ.

Acum vre o 4—5 lunĭ m'am dus la Giurgiu, fiind-că am auḑit că acolo sunt chiriile maĭ eftine, şi am stat la Gheorghe Manea din strada puţu cu apă rece. Pe la începutul luneĭ trecute (Iulie) am plănuit să înşel pe cine-va cu o sumă maĭ însemnată şi în acest scop am plecat din Giurgiu de-a dreptul la Ploescĭ cu scop că dacă voĭ isbuti să înşel acolo pe cine-va să-ĭ iaŭ banĭ să plec numaĭ de cât dincolo în Transilvania. In Ploescĭ din întâmplare am intrat în cârciuma luĭ Ion I. Angelescu unde am comandat ceva de mâncare. Nu cunoscém maĭ înainte nicĭ pe acest Angelescu nicĭ pe soţia sa Elena. Pe când mâncam i-am spus că mĕ numesc Tinca, că am fost multă vreme întreţinută de un Grec din Buzĕŭ, care murind mi-a lăsat mie tótă mobila din casă; dar în urmă o altă ţiitóre a aceluiaş Grec făcêndu-mĭ proces spre a-mĭ lua acea mobilă am pus un advocat să mĕ apere, promiţênd să-ĭ plătesc pentru acésta 700 leĭ şi dându-ĭ gagiŭ mobila în litigiŭ.

Procesul, spuneam că l'am câştigat, dar nu 'mĭ pot scóte mobila de la avocatul care 'mĭ câştigase procesul până nu-ĭ voĭ plăti onorariul cuvenit de 700 leĭ.

Intre aceste mobile pretindeam că este o ladă cu dublu fund, că în fundul de jos este ascunsă o însemnată sumă de banĭ şi mě temeam că de voĭ întârdia prea mult cu scóterea acelor mobile, să nu cum-va să se afle secretul acesteĭ lădĭ şi să perd toţĭ banii ce conţinea.

Il rugam decĭ pe cârciumarul Angelescu să-mĭ înlesnéscă el suma de 700 leĭ şi îĭ promiteam un însemnat beneficiŭ. Am stat vre-o sĕptĕmână la acest cârciumar în Ploescĭ, în fine s'a decis să-mĭ înlesnéscă scóterea mobilelor mele de la avocatul din Buzĕŭ şi a dat suma de leĭ 700. necesarĭ pentru acésta, soţieĭ sale Elena, pe care a trimis'o cu mine la Buzĕŭ. Am ajuns aci (Buzĕŭ) cu cârciumărésa Elena, séra am dormit la gară într'o sală de aşteptare şi a doua di am intrat în oraş spre a merge la avocat. Pe drum cârciumărésa mi-a încredinţat banii spre a-ĭ da avocatuluĭ, când vom ajunge la el. M'am oprit la o casă necunoscută, am pretins că acolo stă avocatul şi am intrat singură să vorbesc cu el. Aci am cerut un pahar cu apă şi apoĭ am eşit şi am spus cârciumăreseĭ să se întórcă iute la gară să aducă un camion să încărcăm bagajele, căcĭ am plătit avocatuluĭ şi sunt liberă să le ridic. Femea, simplă, a plecat lăsându-mĭ un pachet cu o rochie, o talie şi o pălărie îndată după ea am plecat şi eŭ, am luat trenul de Bucurescĭ şi am plecat direct la Giurgiu Lucrurile din legătură le am uitat în tren, iar banii ceĭ 700 leĭ nu sciŭ ce i-am făcut. Nicĭ în Bucurescĭ nicĭ în Giurgiu nu am maĭ sĕvêrşit până acum nicĭ o faptă rea şi nu sciŭ cum mi-o fi venit în gând să săvêrşesc acest fapt pentru care sunt dată judecăţeĭ.»

Din dosarul afaceriĭ se maĭ constată că acéstă femee a maĭ fost condamnată în anul 1891, 6 lunĭ şi o zi închisóre tot pentru escrocherie liberându-se din penitenciarul Plătărescĭ în diua de 14 Aprilie 1892, iar în diua de 26 Noembre a fost condamnată din noŭ de Trib. Ilfov la un an închisóre pentru un fapt identic cu acela pentru care a fost condamnată acum în urmă şi al căreĭ mandat nu a fost executat din causă că prevenita s'a făcut nevĕdută.

Din interogatorul eĭ se vede că ea a ascuns d-luĭ judecător condamnările ce a suferit înaintea ultimuluĭ fapt pentru care a fost condamnată în Buzĕŭ.

Un fapt important ce reiese din dosarul instrucţiuneĭ este că până în diua de 12 Noembre 1893, di în care s'a pronunţat sentinţa de condamnare la 2 anĭ închisóre, adică până acum treĭ lunĭ, starea mintală a inculpateĭ nu lăsa nimic de dorit.

In tot timpul cât a stat ca prevenită în penitenciarul Buzĕŭ, nu a presentat nicĭ un fenomen cerebral care să indice o stare de alienaţiune mintală, pînă în diua când vĕdêndu-se condamnată la 2 anĭ închisóre şi vre-o patru miĭ leĭ despăgubirĭ civile şi amendă, plus un an ce era condamnată de Trib. Ilfov, şi al căruĭ mandat nu era încă executat, astfel că în total trebuia să facă vre-o 4 anĭ închisóre, din aceste momente

ḑic, femeia Lina Ştefan a început a se agita, a ţipa, comiţênd chiar acte agresive în contra celor-l-alte deţinute şi chiar asupra gardienilor sĕĭ.

Voind a face apel contra sentinţeĭ Trib. de Buzĕŭ, ea a fost transportată în Bucurescĭ la penitenciarul Văcărescĭ unde a avut aceiaşĭ atitudine până în ḑiua apeluluĭ când d. avocat care o apĕra a cerut să fie examinată, de óre ce pretindea că este atinsă de alienaţie mintală şi ca atare neresponsabilă de faptele ce i se impută.

Examenul femeeĭ Lina Ştefan în penitenciarul Văcărescĭ şi la Institutul Caritatea.

Femeea Lina Ştefan pare a avé 60 de anĭ trecuţĭ, de statură mică dar bine constituită. Ea nu prezintă nicĭ un semn propriŭ ḑis de degenerescenţă fisică afară de acelea ale uneĭ etăţĭ înaintate. Craniul este normal, faţa regulată, urechile bine conformate, nu are strabism. Organele sale interne par a nu lăsa nimic de dorit. Obrazul sĕŭ brăzdat de sbârciturĭ.

Intrând în camera în care se afla împreună cu alte deţinute am găsit'o pusă în cămaşa de forţă, stând într'un colţ cu capul plecat şi posomorîtă, apropiindu-mĕ de ea se scólă şi fuge ţipând. Punênd mâinile să o reţin ea ţipă şi cércă a mĕ scuipa însă nu în obraz ci la oparte, fără să-mĭ adreseze nicĭ un cuvînt. Atuncĭ, luându-mĭ visa-vis de ea un aer fórte sever, am ordonat gardienilor să o scóţă din cămaşa de forţă şi să nu o maĭ pue nicĭ odată, căcĭ nu e nebună, ci se preface.

In acelaş timp m'am adresat şi eĭ spunêndu-ĭ că să nu créḑă că mĕ póte înşela, căcĭ eŭ sunt doctor, iar nu judecător, şi rĕstindu-mĕ la ea i-am ordomat să se plimbe prin casă, lucru ce a şi făcut. Ea se ţinea puţin înclinată înainte, capul aplecat, genuchiĭ puţin îndoiţĭ, membrele superióre atârnate jumĕtate îndoite, mâinele apropiate una de alta, tîrând puţin piciorul drept şi mergênd puţin oblică. Când am intrat în camera unde se afla ea nu s'a întors de loc ca să se uite la mine, însă examinând-o cu atenţiune am observat că-şĭ furişa ochiĭ spre partea în care mĕ aflam. Figura sa slabă, sbârcită, fără expresiune, nu este congestionată. Ochiĭ sunt scoborâţĭ în jos. Când îĭ ridicam faţa în sus ca să vedem ochiĭ ea nu se lăsa a fi examinată şi cu mare dificultate putem constata că ochiĭ îĭ sunt viĭ, că privirea eĭ este în adevĕr vie, că pupila se contractă normal sub influenţa lumineĭ. Nu are inegalitate pupilară. Limba nu este animată de mişcărĭ fibrilare precum nicĭ buzele.

Sensibilitatea generală este normală; daca o înţepăm cu un ac pe orĭ-ce regiune a corpuluĭ, ea face o mişcare bruscă. Pe dosul mâiniĭ şi pe antebraţ o mică înţepătură da nascere la scurgere de sânge. Mâna dréptă care nu o mişcă voluntar, simulând o hemiplegie, o ridică când o înţepăm.

In ceea ce privesce sensibilitatea specială: vederea este bună, femeea ea aceia ce-ĭ daĭ când este un obiect care îĭ place. Ea nu esita când face vre-o mişcare intenţionată. Auḑul este conservat. Când nu este observată ea se întórce către persóna care îĭ vorbesce. Când din contra scie că este studiată, ea nu face nicĭ o mişcare.

In ceea ce privesce mişcările voluntare: Lina merge numaĭ cu paşĭ micĭ, însă când o escităm puţin o putem face să mérgă maĭ repede şi unde voim; séra se pune singură în pat, să desbracă şi se îmbracă singură, la ora mesĭ se duce la masă, mănâncă cu apetit şi bea. Putem

să-ĭ întindem braţele şi picióréle să le dăm orĭ-ce disposiţiune vrem, ea nu opune de cât o mică rezistenţă, însă îndată ce nu maĭ susţinem mâna şi piciorul drept ea le lasă să cadă în poziţia eĭ favorită.

Ea nu presintă turburărì în circulaţia periferică, mânile aŭ o temperatură normală, nu sunt cianozate, picióréle asemenea. Buzele sunt roşiĭ. Gura stă închisă şi nu se scurge din ea salivă. Nutriţia se face bine, digestiunile sunt bune. Ea nu a slăbit de când se află deţinută: Mănâncă aceea ce-ĭ dă, însă cu mâna stângă.

Pe când se afla în Văcărescĭ a urinat o dată în pat, iar în urma ordinelor mele de a o bate când se va maĭ pune în pat, ordine ce ea le-a audit, nu s'a maĭ pus în pat. Când are trebuinţă cere óla singură prin mimică. Somnul este fórte bun, de când se află în Institutul Şutzu, pe când se afla în Văcărescĭ însă câte va nopţĭ nu a lăsat pe companiónele sale să dórmă, strigând prin odăĭ şi adesea sgâriindu-şĭ obrazul însă superficial. De când se afla la Institut vĕdĕndu-se între alienate nu a maĭ făcut scene de acestea, de sigur vĕdĕnd că nu póte turbura liniştea nimĕnuĭ.

Pe când era în Văcărescĭ şi plimbându-se prin odae a luat de pe scîndurĭ o bucăţică de tencuială din zid şi a băgat'o în gură. Atuncĭ prezentându-ĭ un cărbune aprins nu a vrut să-l iea cu mâna.

Reflexul rotulien la ambele picióre, nu este nicĭ abolit nicĭ exagerat. In general ceea ce domina la acéstă femee scena adevĕrată saŭ simulată este mutismul absolut. Trebue însă să notăm un fapt când acéstă femee este iritată, fie de noĭ fie de vre-un gardian, ea ne aruncă o uitătură oblică vie şi ameninţătóre. La un examen corporal ce i-am făcut am găsit asupra sa un bricég cu maĭ multe limbĭ, ascuns în ciorap.

III.

Din observaţiunile nóstre făcute asupra femeĭ Lina Stefan în timp de două lunĭ, reese că turburările fisice şi psichice ce ea presenta, considerate în totalitatea lor, nu rĕspund nicĭ uneĭ antităţĭ patologice cunoscute. Fenomenul cel maĭ de remarcat ce se observă la ea, stupoarea, nu presintă tóte caracterele adevĕrateĭ stupóre care este fórte frecuentă la alienaţĭ. Observaţia atentivă a aceşteĭ femeĭ ne-a făcut să ne îndoim de realitatea fenomenelor patologice ce ea presintă.

La ce antitate morbidă ar putea în adevĕr aparţine totalitate simptomelor fisice şi mintale presentate de acéstă femee? La nicĭ una.

Ceea ce vom căuta să demonstrăm. Să resumăm maĭ întâiŭ aceea ce am spus deja asupra istoriculuĭ aceşteĭ femeĭ Am vĕdut o femee în plină sănătate fisică şi psichică apucată brusc de un acces de alienaţie mintală, cu furie, acte agresive etc. Acéstă stare de surexcitare persistă cât-va timp cu exacerbaţiunĭ nocturne apoĭ, într'un mod brusc scena se schimbă, bolnava cade într'o depresiune profundă, numaĭ vorbesce şi pare a fi căzută în stupóre. Acéstă stupóre care a debutat acum două lunĭ persistă încă şi astădĭ.

Acésta este o formă clinică ce nu se vede rar în practică. Ast-fel de accidente vesanice pot:

1. Constitui un acces vulgar de nebunie acută,
2. Arăta începutul uneĭ paralisiĭ generale.
3. Constitui o periódă de exasperaţie a unuĭ delir cronic.
4. Manifesta o lesiune encefalică maĭ mult saŭ maĭ puţin localisată.
5. Saŭ, în fine, să aparţină Histerieĭ.

Analisa documentelor comemorative şi a faptelor actuale probéză că casul presentat de femeea Lina Ştefan nu póte să intre în nicĭ una din categoriile de maĭ sus.

1. *Accesele de nebunie acută începênd prin manie şi continuându-se prin melancolie.*

Ast-fel de casurĭ sunt fórte frecuente, însă ele diferă de acela al femeieĭ Lina Ştefan. Maĭ întâiŭ femeia nóstră nu a avut nicĭ un prodrom, ea a început într'un mod brusc într'o bună ḑi să fie agitată, a doua ḑi ea a fost maĭ cu minte şi liniştită, ea nu suferea de nimic. De ordinar debutul acestor felurĭ de accese nu este aşa de brusc. Afară de acestea în timpul periódeĭ de agitaţie Lina ţipa, înjura, se sgârîia pe obraz însă nu manifesta ideĭ delirante, nu părea, avea halucinaţiĭ, nu se înşela nicĭ odată asupra persónelor ce-ĭ vorbiaŭ şi nu a lăsat să se înţelégă nicĭ odată că ea ar fi auḑit înjurăturĭ, ameninţărĭ împrejurul eĭ. Ea era numaĭ furiósă fără ce să manifesteze prin nimic mobilul furiilor sale.

De ordinar lucrurile nu se petrec ast-fel la acest soĭ de maladiĭ mintale. Alienaţiĭ maniacĭ nu séměnă de loc cu ómenĭ furioşĭ.

Cele douĕ anomaliĭ ce semnalarăm nu sunt cu tóte acestea prea caracteristice şi dacă ele vor exista singure ar fi póte imprudent să conchidem, însă cea ce este maĭ important este faptul că stupórea care succede manieĭ n'are de loc forma clinică presentată de Lina la început.

Alienatul care după ce a fost maniac, devine de o dată stupid, nu trece prin acéstă fază observată la Lina, fază în care ea înţelegea tot ce-ĭ spuneam când ĭĭ ordonam să umble, să ridice un membru saŭ să stea jos, să scótă limba, să se ducă singură la mâncare, să se îmbrace, să se desbrace singură, să aibă instinctul de conservare etc., fapte carĭ probaŭ nu numaĭ că înţelegea sensul adevěrat al cuvintelor ce-ĭ adresam, dar şi că îşĭ dedea sémă perfect de intenţiuniunea persónelor ce o înconjuraŭ.

Maniacul care cade în stupóre ajunge în acéstă din urmă stare prin un fel de ostenélă, prin o epuizare cerebrală şi nu este capabil de a înţelege intenţiunea cuvintelor ce i se adreséză. Fenomenele observate la Lina nu corespund prin urmare tipuluĭ clinic ce am descris maĭ sus.

2. *Paralisia generală* debută câte odată într'un mod insidios, scena se deschide prin manie înlocuindu-se curînd prin stupóre. Lina însă s'a a-

rătat fórte inteligentă până în momentul când a devenit furiósă, adică în ḑiua condamnăreĭ, nicĭ odată nu s'a observat vre-o slăbire a memorieĭ sale după cum se constată și din depunerile ce aĭ ăcut înaintea d-luĭ Judecător de Instrucție în ḑiua de 20 August 1893, și 12 Noembre 1893 înaintea Tribunaluluĭ Buzĕŭ.

Cu tóte acestea, or-care ar fi iuțéla invaziuneĭ paralisieĭ generale în óre-care casurĭ, se întâmplă fórte rar ca să nu se observe câte-va turburărĭ prealabile în funcțiunile creeruluĭ. Și dacă ne raportăm la femeia nóstră care se pretinde bolnavă de aprópe treĭ lunĭ, vedem că ea nu presintă nicĭ după acest timp semnele fisice ale paralisieĭ generale; inegalitate pupilară, tremurăturĭ fibrilare ale limbeĭ și ale buzelor, etc. etc.

In fine și maĭ cu sémă paraliticiĭ carĭ debutéză prin stupóre sunt în adevĕrata strupóre. Acest simptom, stupórea, nu are la eĭ nimic de particular, orĭ subiectul nostru nu presintă semnele uneĭ adevĕrate stuporĭ după cum vom demonstra numaĭ de cât.

3. Un delir vechiŭ parțial cu halucinațiunĭ este însoțit câte-odată la un moment óre-care în cursul sĕŭ, de stupóre. Lina nu s'ar găsi póte în acest cas?

De sigur nu, pentru că acéstă femee nu a fost delirantă maĭ înainte de a se agita.

Ea s'a arătat fórte inteligentă în tot timpul primelor interogatóre, până în ḑiua condamnăriĭ și nicĭ odată nu a lăsat să se înțelégă că ar fi fost prada vre-uneĭ ideĭ delirante óre-carĭ.

4. O altă suposiție tot atât de puțin probabilă este acea a uneĭ lesiunĭ cerebrale avênd ca expresiune simptomatică stupórea și afasia

Este inutil chiar să ne oprim asupra acesteĭ suposițiunĭ. Lina nu presenta nicĭ o paralisie localisată și dacă ea într'adevĕr ar fi afasică, atitudinea sa ar fi cu totul alta de cât acea ce presenta. Ea ar căuta să se facă a fi înțelésă și la trebuință, prin mimică, ar puté rĕspunde accea ce nu póte articula.

5° Nu vom vorbi de cât în trécăt de stupórea și afazia de natură hysterică. Este adevĕrat că acesta nu este cazul cu Lina Stefan, care nicĭ odată de când o observăm nu a presentat simptome de hysterie, nicĭ turburărĭ sensitive, nicĭ convulsiunĭ; afară de aceste hystericiĭ în stupóre și în afazie sunt cu totul alt-fel de cât Lina.

IV

Credem dar că vom putea stabili că turburările morbide în totalitatea lor presentate de Lina nu se pot alipi la nicĭ un tip clinic cunoscut.

Cea ce este cel puțin tot atât de important din punctul de vedere al problemeĭ ce căutăm a deslega este că starea actuală a Lineĭ, stupórea

sa nu se asémĕnă în multe puncte cu stupórea reală a alienaţilor.

Stupórea saŭ stupiditatea este cel maĭ mare grad al depresiuneĭ. Se scie astăḑĭ că sunt douĕ felurĭ de stupiditate, în una facultăţile mentale sunt maĭ mult saŭ maĭ puţin obnubilate, bolnavul nu cugeta pentru a ḑice ast-fel, în cea altă, din contra bolnavul este prada unor halucinaţiunĭ penibile care 'l terifiază, însă în amîndouă casurile atitudinea alienatuluĭ este aceiaşĭ şi cu totul caracteristică.

La un examen repede Lina presenta acéstă atitudine a stupiḑilor, însă când studiem subiectul cu băgare de sémă observăm că nu este de cât o asemĕnare superficială între starea sa şi starea de stupiditate adevĕrată.

Stupiḑiĭ sunt absolut indiferenţĭ la ce se petrece în prejurul lor. Lina se uită pe furiş când nu este observată.

Stupiḑiĭ sunt pasivĭ, eĭ nu aŭ nicĭ o spontaneitate, Lina se duce şi se aşéḑă ca să mănânce, se îmbracă singură, etc......

Un stupid maĭ cu sémă când bóla este maĭ veche, cum este în casul de faţă, are turburărĭ în circulaţiune, carĭ sunt imposibile de simulat. El are extremităţile recĭ şi cyanozate pulsul sĕŭ este lent, buzele violete ochiĭ stinşĭ: Lina are temperatura mâinilor normală şi o colóre ordinară, buzele sale sunt roze, ochiĭ viĭ, pulsul normal.

In stupóre maĭ cu sémă când este puţin maĭ veche bolnaviĭ nu mănâncă, trebue sĕ-ĭ hrănescĭ cu sondă sunt «sitiophobĭ.» Lina mănâncă regulat, dejecţiunile sunt bune. Adesea stupiḑi au sialorec, saliva lor se scurge necontenit, vestimintele lor sunt inbibate. La Lina secreţiunea saliveĭ este normală. Daca presentăm Lineĭ o bucăţică de lemn saŭ piatră ea o bagă în gură, lucru ce un stupid nu ar face nicĭ o dată

Tóte aceste consideraţiunĭ ne probéză că acéstă femee nu este în realitate în stupóre.

V.

In timpul şederi, Lineĭ în institututul domnuluĭ profesor Sutzu ea a fost observată atât de d Sutzu cât şi de d. doctor Thomescu, şi pentru maĭ mult sprijin al părerilor mele ţin se spun ca amîndoĭ le împărtăşesc.

Domnul profesor Sutzu, a căruĭ competinţă în maladiĭ mintale face o autoritate îmĭ rezumă ast-fel starea femeeĭ Lina Ştefan:

«Lina Ştefan presintă o stare de depresiune în care operaţiunile principale ale inteligenţeĭ par a fi cu totul suspendate, percepţiunea, ideaţiunea, limbagiul.

Ea are aparenţa uneĭ persóne străine cu totul impresiunilor externe incapabilă de a elabora ideĭ, în neputinţă de a-şĭ exprima voinţa saŭ dorinţa.

Douĕ stărĭ patologice presinta aceste caractere. Demenţa şi melan-

colia cu stupóre. Lina Ştefan este óre isbită de vre-una din aceste maladiĭ ?

Demenţa este o maladie organică a cerebruluĭ datorită uneĭ leziunĭ speciale a arterelor cerebrale şi o alteraţiuneĭ consecutivă a celulelor corticale, revelabilă prin simptome intelectuale dar şi prin semne fisice precum modificarea pulsuluĭ, prin dilatarea vaselor regiuneĭ tempo rale prin presenţa arculuĭ senil, prin alteraţiunea sunetelor corduluĭ apoĭ prin paralisiĭ locale cu deosebire a sfincterelor. Acésta maladie în fine reclamă pentru complecta eĭ desvoltare ast-fel cum se presentă la femeia Lina, un timp indelungat de unul saŭ doĭ anĭ.

Antecedentele acesteĭ femeĭ, pe de o parte, adică faptele comise de ea sunt abea 6 lunĭ, gradul de inteligenţă manifestate de ea înainte şi după procesul care a condus'o la condamnare, pe de altă parte lipsa simptomelor arătate sus, ne fac se depărtăm idea uneĭ demenţe ateromatoase saŭ vesanica.

Este ea atinsă de melancolie cu stupóre ? Acéstă maladie póte isbucni dintr'o ḑi în alta în urma unor emoţiunĭ morale şi fără a fi tot-d'auna precedată de o stare de melancolie simpla saŭ anxiósă.

Aboliţiunea sintheseĭ operaţiunilor cerebrale, pareza funcţiunilor organice, neputinţa de a se nutri singură, mutismul absolut, lipsa de iniţiativă în mişcărĭ, sunt simptomele principale ale stupóreĭ pe lângă un delir intern fórte intens.

Femeia Lina Ştefan presentă unele din aceste simptome. Ea pare căḑută în prostraţiune şi nu rĕspunde întrebărilor ce i-se adreséză şi n'am fi departe a crede că ea este isbită de stupóre melancolică dacă, o observaţiune maĭ de aprópe nu ne-ar fi arătat óre-carĭ particularităţĭ: Expresiunea ochilor de şi este posomorîtă şi căutătura întórsă în jos saŭ oblică, totuşĭ ea nu este nicĭ apatică nicĭ lipsită de óre care vivacitate. La ora mâncăreĭ se scólă din locul eĭ, se apropie de masă şi şade să mănânce. Ea este curată din punctul de vedere al trebuinţelor naturale. Ea exprimă în termeni clarĭ o voinţă şi o cugetare, căcĭ de multe orĭ a cerut de la infirmieră fie óla de nópte fie scurteica eĭ. . . . Modul eĭ de a umbla precum şi mişcările ce face cu mâinile când se scie observată nu sunt nicĭ ale ataxieĭ, ale atetozeĭ, ale sclerozeĭ saŭ a vre-uneĭ maladiĭ cerebrale sau spinale Ele sunt neregulate, contra-făcute şi voluntare.

In resumat observaţiunile făcute până acum asupra acesteĭ femeĭ conduc a conchide că ea simuléză fără însă a depărta cu totul din spiritul nostru că persistenţa şi cronicitatea acesteĭ stărĭ de simulaţie încă cât-va timp ar puté aduce debilitatea mintală şi dementa saŭ o manie sensorială halucinatorie.

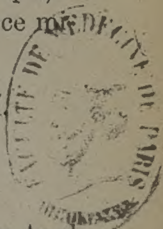
Conclusiunĭ.

Din cele ce preced, sub-semnatul conchide că femeea Lina Stefan simuléză nebunia.

Ea 'şĭ închipuesce póte-că face pe idióta; în realitate simuléză stupórea. Ea are o putere de voinţă remarcabilă, de doĕ lunĭ ea nu şi a schimbat linia de conduită şi încăpăţînarea ce 'şĭ impune trebue să-ĭ fie fórte penibilă. Lina este o femee de o energie extra-ordinară. Casurile de simulaţie prelungită a nebunieĭ nu sunt rare în sciinţă, sunt individĭ carĭ aŭ simulat nebunia în timp de maĭ mulţĭ anĭ.

Se pretinde că o simulaţie prelungită póte produce o nebunie adevĕrată. Acésta s'a observat însă fórte rar. Trebue dar să ţinem compt că aceste, casurĭ aŭ fost bine stabilite şi nu ar fi imposibil că Lina persistând în determinarea sa să devie în realitate nebună, cea ce e puţin probabil. Ea are destulă putere de voinţă pentru a resista la orĭ-ce mijlóce şi continuă să jóce rolul ce şi-a luat.

(ss) **Dr. Minovicĭ.**

In qiua de 28 Marte a fost înfăţişarea recursuluĭ sĕŭ la Curtea de Apel din Bucurescĭ, Secţia I. Lina condusă de santinelă avea în faţa Curţeĭ o atitudune cuviinciósă şi indiferentă ca şi maĭ înainte. Interogată de d. Preşedinte asupra faptelor ce i se impută ea articuléză câte-va cuvinte in coerente. Curtea ţinênd compt de resultatul raportuluĭ nostru, confirmă sentinţa Tribunaluluĭ Buzĕŭ prin care o condamnă la treĭ anĭ închisóre plus 4.000 leĭ despăgubirĭ.

In momentul pronunţăreĭ sentinţeĭ, Lina se deşteptă din mutismul şi stupórea în care se aruncase de 4 lunĭ şi se decide de a vorbi, adresând d-luĭ Preşedinte, d-luĭ Procuror şi Mediculuĭ Legist cu o voce sonoră expresiunile cele maĭ triviale posibile.

Condusă din Bucurescĭ le Penitenciarul Plătărescĭ nu a maĭ manifestat nicĭ o turburare şi întrebată asupra mobiluluĭ acesteĭ simulaţiunĭ ne-a rĕspuns că voia a scăpa de închisóre pentru a-şĭ continua meseria.

Treĭ lunĭ după încarcerarea eĭ la Plătărescĭ a murit de o pneumonie. Maĭ înainte însă de amuri a declarat celor ce o înconjura că la Giurgiu are una mie leĭ ascunşĭ într'o icónă şi maĭ multe sute la piciorul unuĭ pat. La perchisiţia făcută s'aŭ constatat adevĕrate mărturisirile sale.